Kapalıçarşı'da Feci Bir Cinayet

Bir Berkun İstanbullu Polisiyesi

Armağan Tunaboylu

Macera Perest
kitaplar

Selin, bindiği taksiyi takip eden ve iki saate kalmadan, kendisini feci şekilde öldürecek katilin kullandığı Audi Q7'yi fark etmemişti. Heyecanlıydı, mutluydu, günler sonra sevgilisi Okan'ı görebilecekti. Taksi şoförünün yılışıkça uzattığı para üstünü, sırf o pis herifin elleri değdiği için bahşiş olarak bıraktı. Apartmanın sokak kapısını kendi anahtarıyla açtı. Her zaman olduğu gibi kapıcıya ve diğer komşulara yakalanmamak için gece yarısına doğru gelmişti.

Asansörle beşinci kata çıktı. Okan henüz gelmemişti. Bindiği taksinin lanet şoförü yol boyunca sigara içmiş, üstüne sigara kokusu sinmişti. Banyoya girdi. Duştan çıkmasına yakın banyo kapısının açıldığını fark etti. Buhardan görünmüyordu ama Okan gelmiş olmalıydı. Duş kabininden çırılçıplak dışarı fırladı ve birden olduğu yerde kaldı. Karşısında tanımadığı dev gibi bir adam, bornozunu tutuyordu. Korkuyu hissetmekten çok çıplaklığından utandı.

Titreyerek, "N'oluyor? Kimsiniz?" diye sordu.

Davetsiz konuk onun çıplaklığıyla ilgilenmiyordu. İfadesiz bir yüzle, elinde tuttuğu bornozu üzerine fırlattı.

Bornozu hızla sırtına geçirirken, "Okan nerede?" diye sordu.

Adam banyodan çıkması için eliyle kapıyı işaret etti ama önünden çekilmedi. Selin, korkusundan adama değmemek için duvara sürtünerek yanından geçti.

Arkasından boğuk bir ses geldi. "Onunla da ilgileniliyor güzelim."

Selin'in içgüdüsü bağırarak adamın bela olduğunu haykırıyordu. Koşarak kendini yatak odasına attı ama dev yetişmiş, ayağını kapının arasına sokmayı becermişti. Çığlıklar atmaya başladı. Herifin kürek kadar eli hızla suratına indi. Tokadın şiddetiyle sersemleyen Selin, yatağın üzerine serildi.

Bundan sonrası karabasanlarının sadece başlangıcıydı. Adam yanında getirdiği bantla ellerini arkasından bantladı. Ayaklarını da bantladıktan sonra çarşaftan yırttığı bezi ağzına sokup bir bant da oraya attı. Hiçbir şey soramıyor, yardım isteyemiyor, başına gelenlerin nedenini anlayamıyordu. Panik içindeydi. Aklına gelen tek şey, Okan'ın ailesinin aralarındaki ilişkiyi onaylamadıkları için kiralık katil tuttuklarıydı.

Adam Selin'i yatak odasında bırakıp salonda, neredeyse bir-iki kelimeyle konuştuğu birkaç telefon görüşmesi yaptı. Selin, mırıltı gibi gelen seslerden hiçbir şey anlayamadı. Belki de Okan'ın ailesi, "Ona bu kadar korku yeter, çözüp bırakabilirsin" demişti. Ama gelip onu çözmüyor, "Serbestsin, gidebilirsin!" demiyordu. Okan neredeydi? "Onunla da ilgileniliyor" ne demekti? Aile meclisi kurulmuştu belki de. Okan'ı karşılarına almış, kınıyorlardı. Ne ceza verebilirlerdi ki? Kimseye bir kötülük yapmamıştı.

Birden bir düşünce canını acıtacak kadar gerçeğe yaklaştırdı. "Ya yüzüme bir şey yaparsa! Ya bir daha beni insanların karşısına çıkamayacak duruma getirirse."

Zaman saniye saniye geçiyordu. Her an ölüme yaklaştığını hissediyordu. Adam birden kapıyı açıp içeri girdi. Ellerine, ayaklarına ve ağzına yapıştırdığı bantları kontrol etti. Selin bir şeyler söylemek, yalvarmak, hatta Okan'la bir daha görüşmeyeceğine yemin etmek istiyordu. Bir anlığına göz göze gelmeyi başardı. Düşündüklerini gözleriyle ifade etmeye çalıştı ama adamın gözleri karanlık iki derin kuyuydu.

Adam hiç zorlanmadan Selin'i omzuna atıp daireden çıktı, bir an etrafı dinledi, sonra asansörle aşağı indiler. Selin asansör kapısının hemen dışındaki duvarda kazıdığı adını aradı. Asansörden gelen soluk ışıkta bir anlığına gördü. Okan'ın evine ilk geldiğinde, asansöre binmeden

önce uzun bir kararsızlık yaşamış, yaşadığı stresten elindeki anahtarla duvara adını kazımıştı: *Selim*.

İki yılda duvar biraz daha kararmış, sucunun yapıştırdığı çıkartma, M harfinin yarısını kapatmış, Selin olmuştu. Okan, Selin adını çok beğenmiş, öyle kalmasını istemişti. Telefonuna da Selin diye kaydetmişti.

Adam yine etrafa bir göz atıp kumandayla Q7'nin bagajını açtı. Selin'i hafif ve değersiz bir paketmiş gibi bagaja fırlattı. Başı kaportanın kenarına çarpınca gözlerinde yıldırımlar çaktı. Sessiz sessiz ağlamaya başladı. Audi hareket etti. Bu işkence dolu çaresizlik nereye kadar devam edecek bilmiyordu.

Bir saate kalmadan araba sert bir frenle durdu. Bagaj kapağı açıldı, adam kar maskesi takmıştı. Yine hoyrat eller tarafından bagajdan çıkarıldı, yine omza atıldı.

Başı ters ve adamın beli hizasındaydı, adım attıkça beline çarpıp duruyordu. Kilitli olmayan eski ve büyük bir kapıdan bir binaya girdiler. Uzun, geniş koridorda adamın ayak sesleri yankılanıyordu. Selim Kapalıçarşı'da olduklarını fark etti. Gecenin bir vakti, gündüz duyduğu uğultular tamamen silinmişti; yalnızdı, korkudan ölüyordu.

Adam bir yerde durup sırtındaki Selim'i yere fırlattı. Kendini korumasına olanak yoktu, kafası tok bir ses çıkararak yere çarptı. Biraz sonra başlayacak işkenceyi nispeten azaltacak bir sersemlik yaşadı.

Kendine geldiğinde üzerindeki bornozun önü açılmış, elleri ve ayakları X şeklinde bir dükkân kepengine bağlanmıştı. Göğsünde dayanılmaz bir acı hissettiği an kamçının sesini duydu. Hayatında yaşamadığı, bilmediği korkunç bir acı delirtecek kadar canını yaktı. "Kamçı mı?" demeye kalmadan bir başka şimşek sesiyle etleri yarıldı. Dayanamayıp kendinden geçti.

Kar maskeli adam kamçıyı ustalıkla kullanıyordu. Tavandan sarkan bir güvenlik kamerası, adam kamçıyı

savurdukça terden sırılsıklam olmuş gömleğinden görünen güçlü sırt kaslarını kaydediyordu. İşkence on dakika sürdü. Cellat, terlemiş ellerini pantolonuna silerek kurbanının hareketsiz, ipleri kopmuş bir kukla gibi sarkan bedenine baktı. Bütün beden kanlı çiziklerle doluydu, hepsinden kan damlıyordu. Parçalanan göğsünden çıkan silikon parçası onu iğrendirdi. İki parmağıyla boynunu tutarak nabız olmadığını anladı. Selim, otopsi raporunda yazılacağı gibi ağrı şoku ve kanamadan ölmüştü.

BİR
On Bir Yıl Sonrası, Günümüz

Adliye koridorunda mübaşirin sesi yankılandı. "Berkun İstanbullu…"

Berkun yaklaşık iki saattir sıkıntıyla beklediği banktan kalktı. O kadar beklemesine rağmen pantolonu bankadan yeni çıkmış bir banknot kadar düzgündü. Ceketinin önünü ilikleyerek hızlı adımlarla mahkeme salonuna girdi. Geçen zamanına acıyordu, çünkü yanına aldığı ince bir polisiye romanı bile sıkıntıdan okuyamamıştı. Salona girer girmez sanık kürsüsünde duran Eyşan'ı fark etti. Onu ilk defa kocasının cenaze töreninde görmüştü. O zaman da şimdi giydiğine benzer, antrasit bir etek ceket vardı üzerinde. Ancak bu defa bele oturan kesimiyle kadınsılığını vurguluyordu. Hiçbir dekoltesi yoktu ama mübaşirden hâkime kadar salondaki tüm erkekler kaçamak bakışlar fırlatmaktan kendilerini alamıyorlardı.

Daha önceleri de çalıştığı davalarla ilgili olarak defalarca hâkim karşısına çıkmış, her defasında aynı sıkıntıları yaşamıştı. Bu dava birkaç ay önce, üzerinde çalıştığı "İnci Küpeli Kadınlar" adını verdiği dosyayla ilgiliydi. Öldürülen gazetecinin eşi yargılanıyordu.

Maktul gazeteci Altay Köken'in eşi Eyşan'ın, kocasının ölümüyle bir ilişkisi yoktu. O büyük bir eczacılık firmasının sahibi ve CEO'suydu. Gazetecinin şahsi kasasında eşinin şirketi hakkında bazı belgeler bulunmuştu. Tutanağa geçirilip savcılığa teslim edilen bu belgelerde, yeni bir ilaç için yapılan klinik deneylerde, bilim dünyasına sunulan raporun aksine, ölümle sonuçlanan vakalara rastlandığı ve bu vakaların örtbas edildiğini gösteren kanıtlar görülüyordu.

Savcılık hemen bir soruşturma başlatmış, hazırlanan iddianameyle dava açılmıştı. Soruşmanın bu aşamasında davalı vekili süreci uzatmaya çalışıyor, önüne çıkan her konuyu tartışmaya açıyordu. Bir önceki celsede belgelerin geçerliliğini ve elde edilirken yaşanan süreci gündeme getirmişti.

O yaşlı kurt, hımbıl bir ses tonuyla Berkun'u olayla ilişkilendirmeyi umarak, sormak istediği soruyu hâkime yöneltti.

"Sayın Hâkim, bu kadar deneyimli bir memurun görevlendirdiği çilingire bakar mısınız? Bir karış yüksekliğinde sabıka dosyası var." Bunu söylerken önündeki çantasına sanki dosya içindeymiş gibi pat pat vuruyordu. "İş yaptırdığı çilingirin sabıkası olup olmadığını araştırmadan görevlendirmiş. Kasayı açan kişinin…"

Polis cinayetten birkaç gün sonra kasayı açabilmişti. Emniyet'te bu işi yapan deneyimli memur, Paralel Devlet Yapılanması'ndan dolayı hüküm giymişti. Olay bu yüzden sürüncemede kalmıştı. Buldukları bir çilingirse işi yüzüne gözüne bulaştırmış, kasanın açılmasını olanaksız hâle getirmişti. Berkun sonunda arkadaşı Gogo Rıza'dan yardım istemek zorunda kalmıştı. Gogo Rıza sosyeteye kokain satan seçkin bir torbacıydı. Uzun zamandır onun en iyi birkaç arkadaşından biriydi.

Berkun o zamanlar Gogo Rıza'nın yollayacağı adamın ileride bir soruna yol açabileceğini düşünememişti. Avukatın soracağı soruyu tahmin edip yanıtına hazırlanmak istiyordu. Ancak sanık sandalyesindeki Eyşan'ın varlığı ensesindeki tüylerin dikilmesine yol açıyor, konuşulanlara odaklanmasını zorlaştırıyordu. Kendi kendine, "Bulurum herhalde konuşacak bir şeyler" dedi. İyi ki davalı avukatının Gogo'dan haberi yoktu.

Sıcak salonda avukatın mıy mıy sesi lamba etrafında dönen sineklerin vızıltısına benziyordu. "Bu bir karış

kalınlığındaki sabıka dosyasını araştırmadan bir suçluya iş vermesi, ya kasten bir şeyi gizlemek amacıyla yapılmıştır ya da bir menfaat beklentisinden kaynaklanmaktadır…"

Berkun bu tür suçlamalarla her zaman karşılaştığı için umursamadı. Hâkim bu sözler üzerine eliyle avukatı susturdu. "Zorlama iddialarda bulunuyorsunuz Avukat Bey. Berkun İstanbullu kaç yıllık memurdur... Geçmişi başarılarla doludur. Pek çok dosyayı başarıyla sonuç…"

"Bu adam benimle yattı!"

Eyşan'ın sesi salonda bomba gibi patlamıştı. Sanki gökyüzünden toz toprak yağıyor, sesler uğultuya dönüşüyordu. Hâkim, avukatlar, savcı ve salonda hazır bulunan herkes, şaşkınlıkla Eyşan'a bakıyorlardı. Berkun, arkaya, o tarafa göz atmamayı becerebilmiş, buz gibi bir ifadeyle kıpırdamadan duruyordu. Oysa Eyşan zafer dolu bir gülümsemeyle ona bakıyordu.